

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖
เวลาภาวนาให้อยู่ในปัจจุบันธรรม

ทองคำเราเวลานี้ได้ ๗ ตัน ๗๒๕ กิโล นี่หมายถึงที่เข้าแล้ว ที่ยังไม่ได้เข้าร่วมกัน เป็น ๗,๗๗๑ กิโลครึ่ง ดอลลาร์ที่มอบแล้ว ๘ ล้าน ๓ แสน รวมทั้งหมดทั้งที่ยังไม่ได้เข้า เป็น ๘,๓๔๗,๔๕๐ ดอลลาร์ ชัยขั้นเรื่อยๆ ละ หนุนเข้าเรื่อยๆ วันละเล็กน้อย เหมือนฝน ตกบนฟ้า ตกทีละหยดละหยาด ตกไปตกมา มันท่วมของมันเอง มันตกไม่หยุดนี้ อันนี้ก็ เหมือนกัน ทองคำสมบัติของเราที่เข้าคลังหลวงตกมาเรื่อยๆ เข้าเรื่อยๆ แต่ก่อนเคยมีเมื่อไร แม้แต่กิโลเดียวยังไม่เคยมี พอเราพร้อมกันปั๊บปั๊บเท่านั้น เวลานี้ก็ได้ตั้ง ๗ พันกว่ากิโล แล้วจะว่าไง แต่ก่อนไม่มีอะไร อยู่อย่างนั้น ดีไม่ดีมีแต่คอยจะจม พอฟื้นขึ้นมาๆ มันก็ถึง ๗ พัน ๗ ร้อยกว่าแล้ว ที่เรามุ่งมั่นหนักแน่นก็คือว่า อันนี้เป็นหัวใจของชาติเรา เราจึงได้ หมุนลงจุดนี้ให้มาก เมื่ออันนี้เป็นหลักแล้วการซื้อขายการอะไรๆ นี้ อันนี้เป็นตัวประกันไว้ มันก็สะดวกทุกอย่างๆ

สำหรับหลวงตาไม่มีอะไรแหละ ใครจะโจมตีแบบไหน จะยกยอแบบไหนก็เท่าเดิม แต่ลูกศิษย์เรานั้นซีมันคอยแต่จะเป็นบ้า พอเขาจามฟึกเท่านั้น หาๆ ขึ้นเลย มันเหมือนบ้า ลูกศิษย์เรา เรานี้พูดจริงๆ มันเป็นอย่างนั้นจะว่าไง ในแดนสมมุติสามโลกธาตุนี้ไม่มีอะไร จะเข้าเอื่อมถึง เป็นหลักธรรมชาติ มันไม่มีอะไรเลย พระพุทธเจ้าท่านว่า สุญญโต โลภ์ มัน วางไปหมดขึ้นชื่อว่าสมมุติ สูญไปหมด ท่านว่า นิพพานัน ปรหม์ สุญญ์ คือสูญหมดเลยไม่มี อะไรเหลือขึ้นชื่อว่าสมมุติ จากนั้นก็ นิพพานัน ปรหม์ สุข์ ที่ไม่สูญนั้นคือความสุขอย่างเลิศ เลอ นอกสมมุติไป ถ้าอยู่ในสมมุตินี้สูญจากธรรมชาตินั้นทั้งหมด แต่ก่อนมันพัวพันกันอยู่ พัวไปหมด จึงหาราคาไม่ได้..ใจ พอปิดอันนี้ออกหมดแล้ว อันนี้สูญไปหมด อันนั้นก็เด่น ปรหม์ สุข์ ละที่นี้

เวลานี้ก็รู้สึกว่ามีคนสนใจทางด้านจิตตภาวนามากขึ้น เรียกว่ากว้างขวางออกไป จนถึงเมืองนอกเมืองนา บรรดาชาวพุทธเราที่อยู่เมืองนอก ได้ยินได้ฟังอรรถธรรมจากจิตต ภาวนาที่เราแสดงไปนี้ ก็รู้สึกว่ามีคนสนใจ เราจะเห็นได้ชัดที่เขาถามปัญหา มาถาม ปัญหาเหล่านี้เป็นขึ้นจากผู้ทำ ผู้ไม่ทำถามไม่ได้ ไม่รู้ แต่ผู้ทำเป็นยังไงก็ถามมาจากสิ่งที่ ปราบกฏในเวลาภาวนา ก็รู้ ผู้ตอบรู้ทันทีๆ มีหลักมีเกณฑ์หรือไม่มีหลักมีเกณฑ์ในเวลาถาม ปัญหาจากภาวนา จะรู้ทันที

เรื่องการภาวนาเป็นจุดใหญ่ของโลก จิตใจของเราเป็นเรื่องใหญ่โตมากในโลก สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ใหญ่อะไร ขึ้นอยู่กับใจดวงเดียวนี้ไปเกี่ยวข้อง สร้างความทุกข์ให้ตัวเอง ความสุขก็ได้มาจากสิ่งเหล่านั้นประเดี๋ยวประด๋าวหายไป ส่วนมากจะมีแต่ความทุกข์มาก ๆ คือจิตนี้มันไปหมายอันนั้นหมายอันนี้ ได้อันนั้นได้อันนี้ก็ดีใจ เสียอันนั้นเสียอันนี้ก็เสียใจ มันผสมกันอยู่อย่างนี้ตลอด จิตนี้เป็นผู้ไปหมายนะ อะไรเขาก็อยู่ของเขาอย่างนั้น แต่ไปหมายว่าอันนั้นเป็นนั่น ๆ อันนี้ว่าได้ อันนี้ว่าเสีย อันนี้ว่าดี อันนี้ว่าชั่ว ตัวนี้ไปหมาย ๆ เขาไม่มีอะไรแหละอันนั้น ที่นี้พอตัวนี้รู้ตัว ความหมายของตัวเองที่เป็นเงาไปหลอกตัวเองมันก็รู้ มันก็ถอยเข้ามา ๆ ความทุกข์ก็ค่อยถอยเข้ามาตาม ๆ กัน จนกระทั่งเข้ามาถึงตัวใหญ่ของมัน ตัวจอมหลอกหลวง อวิชชาปจฺจยา มาถึงนี้ก็อีก อันนี้ขาดสะบั้นไป ความหลอกหลวงไม่มี หหมด ในจิตใจไม่มีอะไรหลอกหลวง มีแต่ความจริงล้วน ๆ เลย ที่นี้ความสุขก็เต็มเลย เต็มครอบ โลกธาตุ

แต่ก่อนกิเลสครอบโลกธาตุ คือครอบหัวใจสัตว์โลก เป็นทุกข์ทั่วดินแดน พอชำระ อันนี้เข้าไป ๆ โดยถูกทาง เช่น จิตตภาวนา ก็สะอาดเข้าไป ๆ พออันนี้จ้ำขึ้นมาเท่านั้นทุกข์ ดับหมดเลย เพราะทุกข์นั้นมาจากกิเลสตัวสร้างทุกข์ พอกิเลสดับทุกข์ก็ดับหมด เหลือแต่ หลักธรรมชาติล้วน ๆ ที่นี้ความสุขก็เรียกว่าครอบโลกธาตุ ออกจากใจดวงเดียว ไม่ได้ออกจากสิ่งนั้นสิ่งนั้นนะ กว้างขนาดไหนโลกธาตุนี้ไม่มีความหมาย ใจต่างหากเป็นผู้ให้ความหมาย มีความหมายอยู่ในตัวเองทั้งความสุขความทุกข์ที่ไปกว้านในทางผิดและทาง ถูก ถ้าหาทางผิดมากก็เป็นไฟเผาตัวเอง ถ้าหาทางถูกมากก็เป็นเครื่องแก้ตัวเอง เบาขึ้น ๆ เป็น ความสุขขึ้นมา

เวลาจิตได้รู้ตัว เงาของตัวเองที่มันวาดรอบตัว จนกระทั่งถึงแดนโลกธาตุ มันรู้ ตาม ๆ เห็นตาม มันถอยเข้ามา ๆ จนกระทั่งไม่มีอะไรที่จะให้หลงแล้ว หหมด ที่นี้ความสุขนั้น เต็มหัวใจละที่นี้ แทนกับความทุกข์ จึงว่ามีอยู่ที่ใจเท่านั้น ถ้าได้อบรมจิตใจเราจะรู้ ความหมายของเรา ถ้าไม่อบรมจิตใจ ความหมายของตัวเองไม่รู้ เหมือนกับสัตว์ที่ตกน้ำใน มหาสมุทรป้อมแป้ม ๆ หาฝั่งหาแดนไม่ได้ เกิดมานี้เต็มโลกเต็มสงสาร เหมือนกับมัลลอย อยู่ในมหาสมมุติมหานิยม ซึ่งเทียบกับมหาสมุทรทะเล ป้อมแป้ม ๆ หาที่เกาะที่ยึดไม่ได้เลย ไม่มีฝั่งมีฝา ดันอยู่นั้น ตั้งกับตั้งกัลป์ก็จะเป็นไปอย่างนี้ เกิดตายแบบไหนก็ป้อมแป้ม ๆ เกิดอยู่ในที่จะพาให้จมนั่นแหละ ตายอยู่ในที่พาจม ในมหาสมมุติมหานิยม ป้อมแป้ม ๆ อยู่นั้น จิตไม่มีที่ยึดที่เกาะเป็นอย่างนี้

ถ้าจิตมีที่ยึดที่เกาะคว้าได้ ๆ ดังที่เคยอธิบายให้ฟัง และฝั่งก็ใกล้เข้ามา ๆ เพราะความดีมากเข้า ๆ เหมือนกับเราแหวกว่ายจนถึงฝั่งเข้าโดยลำดับ พอถึงฝั่งเต็มที่แล้วไปเลย ผู้ที่ยังไม่ถึงฝั่งก็ใกล้เข้าไป แล้วผู้ที่ยังอยู่ท่ามกลางมหาสมุทร ก็ยังมีเรือเล็กเรื่อน้อยผ่านมารับ บรรเทาทุกข์ไปโดยลำดับ นี่คือบุญกุศลของเราที่ก้าวเดินในวงวิภวภูมิจิตมีที่ยึดที่เกาะตามกันไป ๆ ไม่มีแต่ทุกข์ล้วน ๆ อยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรเขาจมป้อมแป้ม ๆ เราอยู่บนเรือไม่จม ท่ามกลางมหาสมุทรเหมือนกันก็ตามแต่เราไม่จม เพราะเราอยู่บนเรือปลอดภัยอยู่ในเรือ สัตว์เหล่านั้นไม่มีทางปลอดภัย นี่คนมีบุญมีกุศล เท่ากับคนมีเรือรองรับอยู่ท่ามกลางมหาสมุทร เขาจมเราไม่จม ทีนี้ก็เพิ่มเข้า ๆ เรือลำใหญ่เข้าเรื่อย พาไปเรื่อยแล้วก็ขึ้นถึงฝั่งไปเลย

ไม่มีใครที่จะแนะนำสั่งสอนได้ถูกต้องแม่นยำยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ คือแต่ละพระองค์นี้เดินทางสายเดียวกันไม่มีปลีกมีแหวะ ไปสายเดียวกัน ฐึ้นเห็นอย่างเดียวกัน สอนก็สอนแบบเดียวกัน ท่านสอนว่าอย่างนั้น พูดว่าอย่างนั้น กิเลสมันก็ไปแบบเดียวกัน เหมือนกันอีกแหละ ไม่ผิดกัน ขึ้นชื่อว่ากิเลสแล้วคือตัวหลอกลวง ตัวเป็นภัยต่ออรรถต่อธรรมต่อสัตว์โลก มันก็เป็นของมันไปเรื่อย ๆ ทางนี้ตัวชำระสะสาง ชำระเรื่อย ผลก็เกิดขึ้นมาเป็นความสุขความเจริญ จนกระทั่งรอดพ้นไปได้เลย ก็เป็นฝ่ายธรรม แล้วลงจุดกลางก็คือจิตตภาวนา

เพราะฉะนั้นเราจึงสอนเสมอ เรื่องจิตตภาวนานี้ชาวพุทธเรารู้สึกว่าท่างเห็นมาก ทั้ง ๆ ที่เป็นจุดสำคัญจะเห็นประจักษ์ใจของเราจากจิตตภาวนา อันนี้เด่นมากทีเดียว เวลาได้เด่นขึ้นที่ใจแล้วมันรู้ชัด ๆ เด่นขึ้น ๆ ภายในจิตใจ เหมือนว่าฝั่งแห่งนิพพานนี้ใกล้เข้ามา ๆ แล้วก็คว้าผิดคว้าถูก หวดหวัด ๆ เตียวเกาะติดบึบไปเลย นั้น อย่างนั้นละเมื่อความดีมีมาก ๆ จิตนี้เวลาได้เลิศก็เหมือนกับเวลามันเวลานั้นแหละ มันเลวหาคุณค่าไม่ได้เพราะกิเลสตัวเลว ครอบจิตดวงใจจะให้มึคุณค่าไม่ได้ เลวไปตาม ๆ กันหมด เลวกับกองทุกข์นี้ขยี้ขยักกันไปตลอด เวลาอันนี้เบาลงไป ๆ ความเลวก็จะลดลง ความดีก็จะปรากฏขึ้นที่ใจ ๆ ความสุขก็ค่อยปรากฏขึ้นไปเรื่อย ๆ ความทุกข์ค่อยจางลง ๆ จนกระทั่งกิเลสตัวสร้างทุกข์หมดโดยสิ้นเชิง ความทุกข์ก็หมดโดยสิ้นเชิง บรมสุขขึ้นทันที หลุดพ้นไปได้เลย นี่ออกจากจิตตภาวนาที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนทั้งนั้น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์สอนด้วยจิตตภาวนา

ในตำราท่านบอกไว้ว่า พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์นี้ตรัสรู้เองโดยชอบ คือไม่ต้องไปฝึกฝนอบรมกับใครเลยทุก ๆ พระองค์ เป็นหลักธรรมชาติ ทรงบำเพ็ญมาโดยลำดับ เวลาจะตรัสรู้ก็เหมือนกัน ทรงบำเพ็ญโดยลำพังพระองค์เอง ขวนขวายด้วยพระองค์เอง ผล

ที่ได้รับจากการชวนชวายเป็นผลของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ไม่ไปถามใครเลย หลังจากนั้นมาก็มีละที่นี้ พวกที่เข้าไปอาศัยไปยึดไปเกาะ อย่างที่ท่านว่าสัตว์ทั้งหลาย เข้าไปยึดแหละ เรียกว่า สาวโก หรือว่า สาวกๆ แปลว่า ผู้ได้ยินได้ฟังจากคำสอนพระพุทธเจ้าแล้วมาแก้ไขตัดแปลงตัวเองแล้วพ้นไปได้ ส่วนพระพุทธเจ้าไม่ต้องรับฟังคำสั่งสอนจากใคร สมมาสมพุทธโธ คำเดียวเท่านั้นพอ คือตรัสรู้เองโดยชอบ ไม่ต้องถามใครเลย ตรัสรู้เองโดยชอบเหมือนกันหมดทุกพระองค์ นี่ก็เป็นแบบของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ตรัสรู้เองโดยชอบด้วยกันทั้งนั้น

ที่นี้บรรดาสัตว์ทั้งหลายก็เป็นสาวก ผู้ได้ยินได้ฟังการอบรมแล้วก็ผ่านไปๆ เป็นธรรมดาตายตัว ถ้าพูดถึงเรื่องการตายตัว ก็เลสมันก็ตายตัวด้วยความสังสมทุกขให้สัตว์ ธรรมก็เป็นความตายตัวที่สังสมสุขให้บรรดาสัตว์โลกได้รับความสุขความเจริญ เพราะเหตุที่สร้าง ความดี เราอยู่ไม่แน่ใจมันมีความสุขเมื่อไร ตั้งแต่ธรรมดาไม่ไปตกนรกอะไรก็ตาม วันนี้มีงานมากมีเรื่องยุ่ง ทางนั้นจะมาเกี่ยวข้อง ทางนี้จะมาเกี่ยวข้อง วันนั้นจิตจะสร้างความกังวลทั้งวัน วันนี้จะมีเรื่องอันนั้น จะมีเรื่องอันนี้เข้ามา ทั้งๆ ที่ยังไม่มา แต่นี้สร้างเรื่องไว้แล้ว ให้อยู่ไว้แล้ว พอมีมาก็เป็นไฟเผากันไปเลยๆ นั้นมีแต่เรื่อง โลกหาความแน่นอนไม่ได้ อยู่คอยแต่จะตก เป็นอย่างนั้น

ท่านจึงให้สร้างความดีเพื่อเป็นที่ยึดที่เกาะเอาไว้ ถ้าไม่มีความดีแล้วตายเปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไรแหละ พวกกันให้รู้เนื้อรู้ตัวเสียตั้งแต่บัดนี้ ธรรมเป็นธรรมจุดลากสัตว์โลกให้พ้นจากกองทุกข์มานานแสนนาน ให้อึดไว้ ให้เกาะให้ดี กิเลสตัณหาทั้งหลายเป็นสิ่งที่หลอกลวงตมตุน ลากดึงสัตว์โลกให้หลงในทางต่ำเพื่อกองทุกข์ความทรมานทั้งหลายตลอดมา ให้พากันระมัดระวัง

การปฏิบัติตัวให้มีขอบเขต อย่าทำตามความอยากความทะเยอทะยาน ความดี ความดีนั้น อันเป็นเรื่องของกิเลสตัณหาหลอกลวงโดยถ่ายเดียว จะจมไปกับมันทั้งนั้นๆ ต้องมีการฝึกกัน มันจะเอาเราลงให้จม เราก็บินตามอรรถตามธรรม ดิตดินขึ้นมา หลุดพ้นได้ มากน้อย เอา ดินไปเรื่อย หลุดพ้นไปเรื่อยๆ ความทุกข์ก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ส่วนไหนที่เราแบ่งได้มาจากความดีของเรา อันนั้นก็ผ่านไปพ้นไป อันไหนที่ยังไม่ได้ก็ยอมรับทุกข์ไปก่อน

เทศน์นี้ก็ออกทางอินเทอร์เน็ต ออกไปทั่วโลก เทศน์ที่เราเทศน์สอนภวานานี้ ก็คือให้ชาวพุทธเราทั้งหลายได้เข้าใจเรื่องราวแก้วของศาสนา รากแก้วแห่งความสุขและความทุกข์อย่างแท้จริงอยู่ที่ไหน อยู่ที่ใจ รากแก้วของทุกข์ทั้งหลายก็คือ อวิชชาปจฺจยา รากแก้ว

ของความทุกข์อยู่ที่ความหลง รากแก้วแห่งความสุขก็อยู่ที่ความรู้ อยู่ที่ใจดวงเดียว พอรากแก้วแห่งความทุกข์คืออวิชชาขาดไป รากแก้วแห่งความสุขก็เกิดขึ้นแทนที่ มีอยู่นั้นแล้ว เท่านั้นเอง ให้พากันอบรมภาวนา

การภาวนานี้มันเป็นอย่างอื่นต่าง ๆ กันนะ เป็นตามจริตนิสัยของแต่ละคน ๆ เพราะฉะนั้น ท่านจึงไม่ให้คาดเวลาภาวนา ให้อยู่ในปัจจุบันธรรม เช่น เราบริการรถค้าไหน ให้อยู่ที่นั่นนะ ให้อยู่อยู่กับคำบริการ คำบริการที่เรากำหนดรู้โดยเฉพะนั้นเป็นปัจจุบัน ปัจจุบันนั้นแหละจะแสดงเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นมาภายในจิตใจเพราะทำถูกต้อง ถ้าเราไปคาดโน้นหมายนี่ ไม่ได้เรื่อง ไม่เกิดประโยชน์อะไร ให้อยู่ปัจจุบัน แล้วเคยเป็นยังงี้ก็จะเป็น ๆ แล้วจะมากขึ้นเรื่อย ๆ แน่นหนา มันคงขึ้นเรื่อย สว่างกระจ่างแจ่มขึ้นเรื่อยจากหลักปัจจุบัน

ในขณะที่เราทำเช่นวันนี้ เราได้รู้ได้เห็นจิตใจของเรามีความแปลกประหลาด อัจฉริยะอะไร เวลาเราทำในวันต่อไปหรือวาระต่อไป เราย่านำสิ่งที่เรารู้เราเห็นแล้วมาเป็นอารมณ์ ให้อะไรไปเลย เหมือนว่าหาใหม่ วางั้นเถอะ รู้เห็นอะไรไปเลยเลย นั่นเป็นสัญญาอดีต ถ้าไปหมายปัจุบันมันไม่อยู่ปัจจุบันมันไม่รู้ พอปล่อยนั้นหมดแล้วเข้าปัจจุบัน เราเคยทำงานยังงี้ปักลงในจุดปัจจุบัน เช่น พุทธ ๗ ก็อยู่ที่นี่ แล้วจะสร้างฐานดีขึ้น ๆ เรื่อย ๆ แล้วจะแตกแขนงความสว่างไสว ความแปลกประหลาดจะกว้างขวางไปเรื่อย ๆ จากปัจจุบันอย่าไปคาดไปคิดนะ เช่นวันนี้เรารู้เราเห็นอย่างนั้น วันหน้าจะให้อย่างนี้ไม่ได้ ผิดทั้งนั้น ให้อะไรไปเลย ให้อยู่ในวงปัจจุบัน วงปัจจุบันนั้นแหละสร้างผลขึ้นมา เพราะเหตุคืออยู่ในปัจจุบัน จะสร้างผลขึ้นมาเป็นที่พอใจโดยลำดับลำดับ ให้จำจุดนี้ไว้

เรื่องความรู้ความเห็นของใจนี้เรียกว่าพิสดารมากเทียว ตั้งแต่ความรู้ความเห็นของเรามันคิดครอบโลกธาตุ มันก็ยังมีพิสดารของมัน เอาจนเจ้าของให้ล่มจมไปด้วยได้ ทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นก็ไปวาดภาพหลอกตัวเอง เอาให้เสียผู้เสียคนไปด้วยเพราะการวาดภาพหลอกตัวเองนั้นแหละ ที่นี้ธรรมะนี้ก็ค่อยเป็นขึ้นไป เวลาเรารู้รู้อย่างนั้น ค่อยกว้างออก ๆ กว้างออกเรื่อย ๆ แต่ความรู้ของธรรมกว้างออกเท่าไรยิ่งปล่อยยิ่งวางความทุกข์ไปเรื่อย ต่างกันอย่างไร วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้แหละ ให้พี่น้องทั้งหลายพอเข้าใจ ให้ไปอบรมจิตตภาวนา ให้ฝึกฝนอบรมตนเอง อย่าปล่อยเลยตามเลย ให้มีหลักมีเกณฑ์บังคับตนเอง มันอยากทำอะไรที่ไม่ดีให้บังคับ ถ้าเราไม่บังคับก็เท่ากับเราปล่อยตัวเองให้ไฟเผาเรานั้นแหละ ลำคัญตรงนี้ต่อไปนี้ให้พร

(ผู้แทนสถาบันเกอร์เธ่ ประเทศเยอรมัน ประจำประเทศไทย มากרב นัมัสการ หลวงตา) ถือพุทธศาสนาเธอ (ฟังเริ่ม ขอถ่ายภาพ) ถ่ายภาพแล้วมันจะเป็นอะไร (เขาจะ

เอาไปเผยแพร่เมืองนอกครับ) เอาเหตุเอาผลนี่ละจะเผยแพร่ได้มากกว่ายิ่งกว่าภาพ เอาเหตุเอาผลที่สนทนากันนี่จะเป็นสาระมากกว่าภาพ มีอะไรพูดกันมาก่อน เรื่องภาพเรื่องภาพไม่เห็นสำคัญอะไรเวลานี้ การจะสนทนากันเพื่อเอาเหตุเอาผลที่จะเป็นประโยชน์นี้สำคัญมากกว่าถ่ายภาพ อันดับนี้ขึ้นนี่ก่อน (ฝรั่งเขาอยากจะขอถ่ายรูปหลวงตาไปลงในหนังสือเผยแพร่ไปทั่วโลก ในฐานะที่เป็นผู้นำศาสนาพุทธของประเทศไทย) ใ้รูปนี้มันก็มีอยู่เต็มแผ่นดิน คนก็รื้อนอยู่ทั่วโลก ก็เลยไม่ทราบว่าจะอะไรดีอะไรไม่ดีนะ ถ้าที่ไหนไม่มีรูปมีภาพที่นั่นรื้อน ที่ไหนมีรูปมีภาพที่นั่นเย็น ก็พอจะให้ถ่ายภาพได้ อ้าว ที่นั่นเย็น ถามเรื่องอะไรมีไหม

สถาบันเกอร์เธ่ : หลวงตาอะ จริงๆ แล้วหนูอยากจะได้อำสอนของหลวงตา เทศน์หลวงตา ที่ว่าอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อคนในชาติและทั่วโลก

หลวงตา : หนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษก็มีไม่ใช่เหรอ หนังสือเป็นภาษาอังกฤษที่พิมพ์แล้วอยู่ที่โกดัง เอาอันนั้นไป เอาหนังสือนั้นละไปจะดีนะ หนังสือมีเล่มใดบ้างถามพระท่านนะ

โยม : สองเล่มครับ มีประวัติหลวงปู่มั่น กับปฏิบัติฯ ครับ

หลวงตา : สองเล่มนี้สำคัญมาก แล้วไม่ค่อยจะฉลาดเคลื่อนอะไรนัก เพราะเป็นหนังสือท่านปัญญาซึ่งเคยทางด้านปฏิบัติมาแล้ว แปลภาษาไทยออกเป็นภาษาอังกฤษพิมพ์ ถ้าเป็นคนอื่นแปลไปพิมพ์นี้แม้จะเก่งภาษาขนาดไหนก็ตาม แต่ไม่เก่งด้านธรรมปฏิบัติจะเข้ากันได้ไม่สนิทนะ แต่ท่านปัญญาท่านภาคปฏิบัติท่านเข้าใจ ภาษาอังกฤษท่านก็เข้าใจเข้ากันได้สนิท เราจะเห็นได้ชัดเวลาท่านมาถามเรา คือท่านแปลภาคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ที่ชัดซึ้งหรือยังงั้นท่านมาถามจุดไหนนี้ จุดนั้นสำคัญมากนะ ก็แสดงให้เห็นว่า อ้อ นี่ท่านรู้ภาษาไทยได้ดี รู้จักเคล็ดลับ รู้จักมีอะไร ๆ ของภาษาไทยได้ดี มาถามจุดนั้นแหละ ถ้าเป็นทั่ว ๆ ไปเก่งภาษาไหนก็เถอะ ถ้าไม่เก่งทางด้านธรรมะเฉพาะอย่างยิ่งคือภาคปฏิบัติ แล้วจะนำภาคปฏิบัติไปพูดไม่ค่อยถูกต้องนะ เอ้ามีอะไร

พระ : ประวัติหลวงปู่มั่นกับปฏิบัติฯ ครับ

หลวงตา : เออดีสองเล่มนี้ท่านปัญญาเป็นผู้แปล

โยม : อันนี้เป็นภาษาเยอรมันเลยครับ มีธรรมะของหลวงตาอยู่ในนี้ ท่านมาร์ตินเป็นผู้จัดทำขึ้นมา ให้เขาไปเลยครับ

หลวงตา : ภาษานี้มันเอาประมาณไม่ได้ แต่จิตมีภาษาเดียว รู้บึบเข้าไป
เข้าใจทันที ๆ กระจายออกหมด จึงเรียกว่าจิตมีภาษาเดียว

สถาบันเกอร์เธ่ : ขอคำสอนสั้น ๆ เป็นหัวใจธรรมะค่ะ

หลวงตา : เขาจะรู้วิธีภาวนาใหม่ เช่นกำหนดอานาปานสติเป็นต้น ให้
กำหนดจิตตภาวนา แปลว่าบรมจิตให้รู้ตัว ด้วยความมีสติอยู่กับลมหายใจ กำหนดลมเข้า
ลมออกให้รู้อยู่กับลมนี้ นี่จะเรียกว่าปัญหาที่ให้วันนี้ละ นี่ละหัวใจพุทธศาสนาอยู่ที่จุดนี้
เข้าใจหรือ ให้ไปอบรมภาวนา ใครจะได้คำใดก็ตามก็ให้มีสติกำกับอยู่กับคำนั้น แล้วอยู่
ภายในความรู้สึกคือใจ ให้มีสติตั้งอยู่นั้นแล้วจะเกิดความสงบเย็นใจขึ้นมา หากว่ามีข้อข้องใจ
อะไรค่อยถามมาอีก ทางนี้จะอธิบายต่อไป คือผลจะเกิด พอเริ่มทำขึ้นไปผลจะแสดงขึ้นมา
แต่ไม่เข้าใจเพราะยังไม่เคยทราบว่ามันจะเป็นยังไง ๆ ต่อไป แล้วถามมาทางนี้ก็ตอบไป

ผลที่แรกเป็นความสงบ เข้าใจหรือ พอเรากำหนดภาวนาอานาปานสติ เช่น
กำหนดเข้ากำหนดออก รู้ลม ลมนี้คือลมเข้าลมออก จะกำหนดที่ไหนก็ได้ลม แล้วแต่ถนัด
เอาตรงนี้ก็ได้อะตรงไหนก็ได้ ที่ปรากฏว่าลมสัมผัสมากกว่ากัน ให้เอาสติจ่อที่ตรงนั้น ให้
อยู่นั้น ไม่ต้องหมายเอาผลอะไร ๆ ทั้งนั้น ให้รู้อยู่จำเพาะกับลมที่หายใจเข้าหายใจออก ที่
นี้อารมณ์ของจิตที่มันส่ายสั่นมันจะรวมตัวเข้ามาสู่จุดที่ลมสัมผัสนี้ เป็นความรู้อันเดียว
เมื่อความรู้อันเดียวได้ตั้งตัวอยู่นานเข้า ๆ แล้วจะสั่งสมความรู้นี้เด่นขึ้น ๆ เสริมความรู้ให้
เด่นขึ้น ๆ จนกระทั่งถึงว่าลมนี้มันจะละเอียดไปนะ ละเอียดก็ให้รู้ตามที่มันละเอียด เข้าใจ
หรือ เอาแค่นี้ก่อน ขนาดว่าลมดับไปความรู้ไม่ดับ ให้อยู่กับความรู้ เป็นหลักหนึ่ง ก็มี
เท่านั้นเอาแค่นี้ก่อน เอ้าจะถ่ายก็ถ่ายเสีย ถ่ายภาพ

สถาบันเกอร์เธ่ : ขออนุญาตไปเอากล้อง

หลวงตา : กล้องอยู่ไหน

สถาบันเกอร์เธ่ : อยู่ในรถค่ะ

หลวงตา : ไม่ให้ถ้าอย่างงั้น นึกว่าพร้อมแล้ว มาเก็บ ๆ กัง ๆ เราพร้อม
ให้เมื่อไรก็ให้ปั้งเลย ท่านปัญญาท่านพูดน่าฟังเราไม่ลืม ท่านปัญญาพูดเองว่า ถ้าพูดถึง
เรื่องความฉลาดทางโลกแล้วยกให้ว่าฝรั่งฉลาด ฉลาดกว่าทั้งหลายพูดง่าย ๆ แต่ถ้าพูดถึง
เรื่องศาสนาแล้วคนไทยฉลาด ฝรั่งโง่ ก็ท่านปัญญาท่านพูดไม่เอียงใช้ไหมละ ท่านก็สรุปลง
ว่าอันนี้มันก็เป็นกรรมของสัตว์ เอ้ย น่าฟังนะ อันนี้มันก็เป็นกรรมของสัตว์ ใครอยู่ที่ไหนก็
อยู่ด้วยกรรมของตัวเองใช้ไหมละ อันนี้ก็ถูกต้องเราเลยไม่ลืมนะ ท่านปัญญาเองพูด

พูดถึงเรื่องฉลาดคือคนไทยเราฉลาด ยึดศาสนาที่ถูกต้องแม่นยำ ความหมายว่าฉัน เพราะท่านปัญญาเป็นนักภาวนา เรื่องศาสนาใด ๆ ท่านจะมาเทียบหมด มันก็อยู่ในพุทธ ศาสนา อย่างที่เราเคยพูด เมื่อวานนี้ก็ยังพูดกับผู้กำกับ เราพูดจริง ๆ นะ เราพูดอย่างไม่ สะทกสะท้านด้วยความจริง เราไม่ว่าคนไหนสูงคนไหนต่ำที่ไหน เอาความถูกต้องมาพูดกัน เลยว่า ในโลกนี้ศาสนามีพุทธศาสนาเท่านั้นว่างั้นเลย อันเดียว นอกนั้นเป็นโครงการของ กิเลส ผู้ที่เป็นเจ้าของศาสนาก็เป็นคลังกิเลสบงการออกไป ที่เป็นหัวหน้าเขา ที่เป็นศาสดา ของเขาในศาสนานั้น ๆ ก็เอาความเป็นศาสดาของตนที่เติมไปด้วยกิเลสนี้สอนโลก ให้เขา เชื่อถือตามโครงการของตัวเอง ไปก็ไปทำตามโครงการของกิเลสเรื่อยไป ไม่มีโครงการของ ธรรม

ส่วนพระพุทธเจ้าชี้ตรงไหนบับถูกต้อง ๆ ๆ โครงการของธรรมเพื่อความหลุดพ้น ๆ โดยลำดับ อันนั้นเพื่อความวอกววมจมลง ขึ้นไม่มี มีแต่เพื่อความวอกววมและจม หมายถึง พระเจ้านั้นพระเจ้านี้ลม ๆ แล้ง ๆ ไม่มีตนมีตัว พระพุทธเจ้านี้มีตนมีตัว พระพุทธก็มีตัว พระธรรมมีตัว พระสงฆ์มีตัว มีตนมีตัว จึงแม่นยำมาโดยลำดับ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่อยาก พูด เราไม่พูดนะเรื่องเหล่านี้ รื้ออยู่ตลอดหากไม่พูด ก็ฟังมาแยะนี้จะออกแล้วนะนี่ คือมัน โครงการของกิเลสทั้งหมดทั่วโลก ก็ همینที่แสนศาสนาก็ตามเป็นโครงการของกิเลสออก จากศาสดาที่เป็นคลังกิเลสอันใหญ่หลวงนี้แล แสดงออกไปให้พวกนั้นที่เคารพนับถือแล้ว ไปปฏิบัติตาม ก็เป็นโครงการชั่วร้ายทั่วโลก เพราะฉะนั้นจึงหาความสงบสุขไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ ศาสนามีเต็มโลกเข้าใจไหม

อย่างพุทธศาสนาแล้วให้ปฏิบัติตามดูซินะ สงบเลยทันที พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์ แรก แล้วก็สาวกอันดับสอง ต่อมาก็เรื่อย สัตว์โลกทั่ว ๆ ไปได้รับความสงบเย็นใจทั่วถึงกัน นั้น เราก็พูดเอาอย่างกว้าง ๆ นี่ สิ่งทั้งหลายนี้มันเกิดความรบราฆ่าฟันหันແທກกันทั่วโลก ดินแดน แต่ยังคงชะนะ เมืองไทยเราเท่ากำปั้นยังพออยู่ได้ เล็ดลอดดินเหยี่ยวตีนอะไรใช้ ไหมล่ะ ผ่านมาเรื่อยจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เพราะเมืองไทยไม่เย่อหยิ่งจองหอง ความเย่อหยิ่ง จองหองนี้มันสมัครตัวเป็นแชมเปียนหาต่อย ครั้นต่อยนั้นต่อยนี้เขาก็ต่อยปากเอา แล้วก็ เกิดเรื่องกันขึ้น ถ้างเป็นแชมเปียนต้องเป็นนักต่อยละ นักต่อยต้องเป็นนักเจ็บเข้าใจไหม

อันนี้เราไม่เป็นแชมเปียนทางโลก เป็นแชมเปียนให้ฉลาดทางธรรม ฉลาดเท่าไรยัง สงบเย็น เมืองไทยเราจึงไม่ใช่เป็นเมืองเย่อหยิ่งจองหอง ไม่พองตัว สมัครตัวเป็นแชม เปียนหาต่อยนั้นนี้ให้เขาตีปากเอา เมืองไทยจึงปากสบาย เพียงเท่านี้เราก็จับได้แล้วว่า เมืองไทยเราเป็นเมืองที่สงบร่มเย็นมาโดยตลอด ก็เพราะอำนาจแห่งศีลแห่งธรรม ไม่ผยอง

พองตน คือมีธรรมเป็นเครื่องอยู่อาศัย สงบงบเงียบ เรื่องราวมันก็สงบไป ถ้าพูดก็ไม่พูด แบบเย่อหยิ่งจองหองที่จะต่อจะต่อกัน พูดด้วยเหตุด้วยผล พูดอ่อนน้อมถ่อมตน ใครก็ไม่เกิดทิฐิมานะ เกิดไฟไฟเผาเผาได้ใช้ไหมล่ะ นั่นก็เป็นอย่างนั้นละ มันต่างกันนะ

ถ้าเอาโลกมาใช้ในวงศาสนา ในวงพระวงเณรแล้วมันก็เกิดเรื่องได้ เช่นอย่างในเมืองไทยเรานี้มันก็เกิดได้ไม่ใช่เหรอ นั่น ถ้าเอาเรื่องของกิเลสเข้ามาแทรกจะเกิดได้ ถ้าเรื่องของธรรมล้วน ๆ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเท่าไรยิ่งสงบยิ่งเย็น ยิ่งทำโลกให้เย็น จากตัวเย็นแล้วทำโลกให้เย็น ตัวร้อนแล้วทำคนอื่นให้ร้อน แต่อาศัยศาสนาเป็นโล่บังหน้ามีถมไป เพียงเท่านี้ไปแปลเอาเข้าใจไหม มันเป็นอย่างนั้น (หลวงตาครับขออนุญาตถ่ายรูปครับ) มาขออนุญาตอะไร ก็อนุญาตแล้วมันเชื่อซำอยู่เฉย ๆ เอ้าถ่าย

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th